

mende Anlægs Ejer Afgang til i det mindste at vælge et Medlem af denne Kommission, ligesom det ogsaa har været under Overvejelse, om det egentlig var rigtigt, at der er denne Inkonsekvens i Sammenligningen af Kommissionen, at de to Medlemmer skulle vælges enten af en retslig eller en administrativ Autoritet, altsaa paa forskellig Maade, efter som Anlæggets Hjemsted er i eller udenfor Kjøbenhavn, idet de nemlig i Kjøbenhavn vælges af Retten, men i Købstæderne af Amtmanden og i Landkommunerne af Amdsrådet. Det kunde ogsaa synes noget besynderligt, at man overdrager Amtmanden at vælge disse to Medlemmer, naar Hjemstedet er en Købstad, idet det maaste kunde være rimeligere, at det enten blev overdraget Købstadkommunalbestyrelsen eller en anden Autoritet, der staar i noget nærmere Forbindelse med Købstaden. — Smidlertid have vi dog troet, at der ikke var nogen Grund til at foretage nogen Afvigelse herfra, idet vi maa gaa ud fra, at de Mænd, der ville blive valgte, ville være uvillige og varetage begge Parters Interesse. — Derimod er det blevet oplyst, at der findes Anlæg, som egentlig ikke have noget Hjemsted, i alt Fald ikke noget bestemt. Vi have derfor ment, at der bør være en Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes i saadanne Tilfælde. Dertil sigter Vædringsforslaget under Nr. 1, der lyder saaledes: „Har Anlægget intet eller intet bestemt Hjemsted, afgør Indenrigsministeren, hvilken Myndighed der skal vælge de nævnte 2 Medlemmer.“

Jeg skal endvidere tillade mig at fremhæve et Par andre Punkter i Lovforslaget. — § 4 handler jo om de private Telegraf- og Telefonanlæg, der allerede ere i Virksomhed, og den bestemmer om disse, at de kunne inden 3 Maanedre efter Lovens Ikrafttræden fordrø Anerkendelse hos Indenrigsministeren. Men saa staar der i tredje Stykke, at et bestaaende Anlægs Virksomhedsomraade kan ikke anerkendes som omfattende noget Territorium, der ligger uden for de Kommuner eller Dele af Kommuner, i hvilke der den 1ste April 1897 af det vedkommende Anlæg er anbragt Ledninger, som ere aabnede for Drift. Flertallet i Udvalget har her ment, at denne Bestemmelse kunde blive i ikke ringe Grad uheldig for Publikum, idet det nemlig kan tænkes, at der findes Distrikter, der ligge lige uden for den fastsatte Grænse, og som saaledes ville blive afstaarne fra Telefonforbindelse, i hvert Fald fra Forbindelse med det Anlæg, hvis Virksomhedsomraade begrænses, men rimeligvis ogsaa derigennem fra al Telefonforbindelse. Derfor har Flertallet ment, at noget kunde tale for, at der

blev aabnet Afgang for saadanne Distrikter, altsaa rent undtagelsesvis, til at kunne komme i Telefonforbindelse med andre Anlæg. Det have vi ment kunde opnaas derved, at der blev givet Indenrigsministeren Bemyndigelse til ganske undtagelsesvis, altsaa kun i saadanne ganske enkelte Tilfælde, at udvide Virksomhedsomraadet til saadanne Distrikter. Hertil sigter Vædringsforslag under Nr. 2. — Naar det endelig i § 4, 4de Stykke, hedder, at de bestaaende Selskaber kunne indtil 1 Aar efter Lovens Ikrafttræden faa Koncession hos Indenrigsministeren i Henhold til Lovforslagets § 2, men efter dette Tidspunkt kan saadan Koncession kun meddeles med Lovgivningsmagtens Samtykke, har Flertallet ogsaa været noget betænkeligt derved. Man tror i alt Fald, at det vilde være mindre heldigt, hvis man indskrænkede Fristen for disse Selskaber til at søge Koncession til eet Aar. Vi have nemlig ment, at det er rigtigt at lette Afdgangen til at faa Koncession, fordi det vistnok for det store Publikum vil være langt heldigere, om disse Selskaber blive koncessionerede i Stedet for kun at være anerkendte. Thi det er klart, at hvis de faa Koncession, har Indenrigsministeren jo en ikke lille Myndighed til at bestemme Betingelserne, navnlig har han — hvad der udtrykkelig staar i § 2 — Myndighed til at fastsætte Taksternes Maksimum. Det kan ikke nægtes, at der er en Del af de vedkommende Selskaber, der have meget høje Takster, hvad man ikke kan fortaenke dem i, da Meningen med dem jo er at tjene Penge; men det kan ofte være temmelig byrdefuldt for Abbonenterne. Derfor har man ment det rigtigt at aabne disse Selskaber en let Afgang til Koncession, hvorved de opnaa ikke faa Fordele. Vi stille altsaa dette Forslag særlig af Hensyn til Publikum, men vi tro ogsaa, at selve Anlægget vil faa en roligere Tilværelse ved at faa Koncession. Det maa erindres, at for saa vidt et Selskab ikke opnaar Koncession, har Indenrigsministeren Bemyndigelse til at give andre Selskaber, altsaa konkurrerende Selskaber, Koncession, og det kan det altsaa ikke modsigte sig. Derfor har Flertallet foreslaaet, at sidste Stykke af § 4 skulde udgaa, saaledes at de bestaaende Selskaber, ligesom senere oprettede Selskaber, kunne erholde Koncession ved at søge Indenrigsministeren derom. — Hvad endelig Vædringsforslaget under Nr. 4 angaar, da er det kun en Rettelset af en Trykfejl, der er indløben. Der er nemlig henvist til en fejl Paragraf, § 9, og da det ikke har kunnet rettes paa anden Maade end ved et Vædringsforslag, saa er der stillet et saadant. — Endelig har Flertallet